

Impuls a la gasolina sense plom

A partir del mes d'octubre, els cotxes nous de més de 2.000 cc. hauran d'anar proveïts de catalitzadors i, per tant, consumir gasolina sense plom. Aquesta decisió l'ha presa el govern espanyol acollint-se a la Directiva Comunitària 85/210,

estacions de servei per a la venda de gasolina sense plom. Aleshores n'hi haurà un total de vuit-centes per tot l'estat.

Al país catalans, com a l'estat, el consum de gasolina sense plom és encara baix, tot i haver-se doblat el darrer

referent a la obligatorietat dels automòbils de la potència esmentada d'utilitzar la gasolina verda.

La liberalització dels preus de la gasolina va començar el propi dia 10 de juliol amb la pujada d'una pesseta en el preu de la gasolina *super*. En el cas de la gasolina sense plom, aquesta ha baixat quatre pessetes, passant de 82 a 78 pessetes. L'executiu està ben decidit a fomentar el consum d'aquest carburant: d'aquí a l'octubre, seguint un programa que ja s'ha aprovat, Campsa instal·larà 400 noves

estacions de servei per a la venda de gasolina sense plom. Aleshores n'hi haurà un total de vuit-centes per tot l'estat. Al país catalans, com a l'estat, el consum de gasolina sense plom és encara baix, tot i haver-se doblat el darrer any, passant de 8 a 16 milions de litres. Això representa el 0'4 per cent del total. De moment, el repartiment territorial de les gasolineres que ofereixen aquest carburant és molt desigual. La costa turística del mediterrani és, sens dubte la més privilegiada. Als Països Catalans hi ha 87 punts de venda; 18 a la província de Barcelona; 6 a Castelló; 27 a Girona; 6 a les Illes; 15 a Tarragona i 14 a València. A Lleida només n'hi ha un, a l'autopista A-2, a l'alçada de Les Borges Blanques. *Frederic Rovira*

Fabà Es:apè

EL PRONÓSTIC

La devaluació pendent

El mes de juny de 1989 va finalitzar la presidència espanyola de la Comunitat Econòmica Europea, una presidència semestral que s'exerceix per torn rigorós i que a Espanya, que va ingressar en la CEE l'1 de gener de 1986, li corresponia per primera vegada. Van ser molt pocs els comentaristes nacionals estrangers que arribessin a estranyar-se, en

observar que Espanya s'acomiajava de la presidència amb un gest de signe marcadament europeista. Es tractava d'una mena de brindis al sol. En mig de la major discreció, el govern d'Espanya va acordar l'ingrés en el Sistema Monetari Europeu, el SME, és a dir: l'organisme que introdueix racionalitat en la política del tipus de canvi. I una vegada dins del SME es van acabar les devaluacions competitives; la paritat, referida en el cas que ens ocupa al DM, pot oscil·lar en percentatges pactats; quan se superen per dalt o per baix, el banc d'emissió ha d'intervenir, com també han de fer-ho els bancs d'emissió dels països la moneda dels quals quedi afectada pel moviment de la divisa que s'allunya del tipus de canvi d'equilibri.

Segons les regles del SME, la banda de fluctuació, respecte a la paritat central, és del 2'25% per dalt i per baix. També és cert que quan Espanya va ingressar en el SME, un país -Itàlia- gaudia del tracte excepcional que permetia la lira italiana fluctuar en una banda de 6% per dalt i per baix. Amb notable perspicàcia, el govern espanyol va impedir el tractament italià. Fa pocs mesos Itàlia va renunciar al seu privilegi i es va situar com les altres monedes del SME, la pesseta s'ha convertit en la moneda més forta del sistema, sempre a punt de passar el llindar del 6%. Això acaba d'ocórrer amb el franc francès i amb el marc alemany. I és fruit, que xoca amb la persistència de la forta inflació a Espanya, de la política d'alts tipus d'interès que manté Espanya i que atrau contínuament arribades de capital estranger. El Ministre d'Economia i Hisenda i el Banc d'Espanya han fet oïdes sordes a la reiterada demanda alemanya que el nostre govern devaluï la pesseta fins uns nivells més d'acord amb la inflació espanyola. Per ara no es percep un moviment a la baixa; és una mala notícia per als exportadors espanyols que observen contínuament l'encariment dels seus productes en els mercats europeus. Però predomina l'aspecte de política macroeconòmica segons el qual la fortalesa de la pesseta, i la seva revaloració, abarateix les importacions, i, doncs, l'IPC es mostra menys esquiu... Una vegada més, estimat lector, l'economia recorda la *dismal science* que denostava Carlyle fa més d'un segle.